

Ռասփայել Պատկանյան

Անվերջ գանգատներ

Մեր խեղճ ազգը ուսում չունի,
Չունի ուսում՝ խելք ալ չունի.
Խելոքներըս այդ լավ գիտենք,
Բայց, ա՛խ, միայն մենք կրխոսենք:

Մեր խեղճ ազգը հալածած է,
Երկրե-երկիր տարագրած է.
Բախտավորներըս այդ գիտենք,
Գիտենք և միայն կրխոսենք:

Հայ մըշակը երկիր չունի,

Երկիր չունի՝ հարկ շատ ունի.
Հարուստներըս մենք այդ գիտենք,
Գիտենք և միայն կրխոսենք:

Հայի տղան գըրքեր չունի,
Վարժարանը վարպետ չունի.

Գիտուններս այդ լավ գիտենք,
Գիտենք և միայն կրխոսենք:

Հայ տերտերը կարդալ չգիտե,

Հայ տիրացուն շատ տրդետ է,
Եպիսկոպոսքըս այդ ճիշտ գիտենք,

Օգնելու տեղ լոկ կրխոսենք:

Հայ գեղջուկի աղջիկն ու կին
Անվարձ սեղեխ են թուրք, պարսիկին.
Ամիրաներս մի՞թե չգիտենք,
Օգնելու տեղ լոկ կրխոսենք:

Աչքըս դարձնում Արևմուտքին,
Արև ծագե սլավոն ազգին.
Հայի արևն, ահա՛ վեց դար,
Համատարած պատե խավար:

Հայի գանգա՛տ, անվերջ գանգա՛տ,

Տըրտունջ ու լաց, սուգ անընդհատ...
Ե՞րբ ապա սաստ, ե՞րբ սրո շաշյուն,
Փողի ձայներ, մարտի գոշյուն...

Թուրք ձեռքես թուրքը առավ,
Տվայտանքն խելքըս թըռավ.

Անգո՛րթ ոռգնեց, մի՞թե չես տալ
Աղետալի բաղդըս սըգալ...